

Орган ректорату Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту

С Днем Победы!

9 мая 2009 года народ Украины в 64-й раз будет отмечать День Победы. В первую очередь, это праздник наших дорогих ветеранов-фронтовиков, участников Великой Отечественной войны 1941-1945 гг.

64 года прошло с тех пор, когда народ великой страны уничтожил проклятый фашизм. Живым бойцам, ушедшим победителям мы смело говорим: «Слава вам, герои! Земной поклон за ратный подвиг». Павшим на полях сражений — наша скорбь и вечная память.

Победа, как и Родина, возносит нас выше того, что мы можем видеть невооруженным глазом. Родина славит своих победителей.

Великая Отечественная война началась 22 июня 1941 года, когда фашистские орды, нарушив договор о ненападении, вероломно вторглись в нашу страну. Это было началом величайших испытаний для народов СССР. 1418 дней и ночей продолжались кровопролитные, страшные по своей разрушительной силе бои. Фашисты рассчитыва-

ли на блицкриг, но молниеносной победы они не добились. Народ как один встал на защиту своей земли, война стала воистину отечественной.

В первом периоде войны фашисты потерпели крупное поражение под Москвой, здесь начиналась Победа. Затем враг был остановлен под Ленинградом. После разгрома фашистских орд под Сталинградом наступил коренной перелом в ходе войны. После победы советских войск на Курской дуге последовало освобождение Украины, Белоруссии и стран Восточной Европы. Венцом в разгроме фашистских войск стало падение Берлина 2 мая 1945 года и долгожданное подписание акта о капитуляции немецких войск.

Красное знамя — знамя Победы — реяло над поверженным Рейхстагом. Оно было торжественно пронесено по Красной площади города-героя Москвы на Параде Победы 24 июня 1945 года.

Сегодня благодарные потомки в очередной раз сердечно поздравляют с Днем Победы всех ветеранов Отечественной войны, которые в разные годы связывали свою жизнь с университетом, а также фронтовиков-ветеранов, работающих в университете, — В. Ф. Глазырина и В. М. Тихонова.

Великая Победа ковалась также в тылу Родины: миллионы

юношей и девушек, помогая старшим, работали с полной отдачей сил на заводах и фабриках, а также на полях страны. Среди них сегодняшние сотрудники университета Б. Е. Блохин, И. Г. Барбас, А. И. Кулиш, Ю. В. Малышев, Ф. Е. Пашков, П. И. Штыцько, В. П. Тарасенко, Е. М. Шафит, И. С. Лисунов, Н. С. Старых.

Выражаем благодарность и глубокую признательность вам, дорогие наши ветераны, за ваш вклад в победу, что обеспечило мирную жизнь народам. Земной поклон вам, дорогие победители! Вечная слава павшим в боях за свободу и независимость нашей Отчизны!

**Дорогие ветераны,
поздравляем Вас с Днем
Победы! Желаем Вам
крепкого здоровья, долгих
лет жизни, счастья и успехов.**

Н. В. Кириченко, председатель совета ветеранов университета

Первое рабочее место — каждому выпускнику!

Недавно в нашем университете в торжественной обстановке, в присутствии представителей различных предприятий состоялось персональное распределение выпускников.

Надо отметить, что каждый год запрос на молодых специалистов от предприятий превышает количество выпуска. Например, в этом году на 900 выпускников поступило 1345 заказов!

На предприятия Министерства транспорта и связи распределено 51 % выпускников, остальные 49 % — на предприятия других отраслей. Больше всего распределено выпускников в Днепропетровскую область — 59 %.

Распределение выпускников проводится на основании сформированных заранее заказов специалистов со сторо-

ны предприятий Укрзалізництва, а также других предприятий как государственной, так и частной формы собственности.

Банк заказов формируется в виде прямых договоров с железными дорогами и другими ведомствами, целевых договоров, договоров на подготовку специалиста с высшим образованием за счет средств юридических и физических лиц.

Работа по этому вопросу начинается еще на этапе набора студентов на первый курс, когда преимущество предоставляется абитуриентам, которые подписали целевые договора на подготовку специалистов. Эти договора подписываются между университетом и конкретным предприятием.

Пока студент обучается, проводится целенаправленная

работа с другими предприятиями, которые не подписывали договора с университетом на подготовку специалиста. Такие предприятия подписывают прямые договора на направление к ним на работу молодых специалистов.

Система распределения и трудоустройства основана на принципе предоставления выпускникам определенной гарантии трудоустройства после окончания обучения. В основном, это касается тех студентов, которые учатся по государственному заказу. Тем, кто обучался за счет внебюджетных средств, работа предоставляется на тех предприятиях, с которыми предварительно были подписаны контракты.

Письмо ветерана

Я, Лебединец Леонид Никодимович, 1920 г. рождения, участник боевых действий Великой Отечественной войны, ветеран труда, ветеран ДИИТа хочу выразить благодарность студенческому профкому за ту благородную миссию, которую вы выполняете по отношению к нашему, уходящему уже из жизни, поколению. Кратковременный визит молодых людей с поздравлениями и подарками вселяет оптимизм, даже некоторую бодрость, на длительное время.

Прошу передать благодарность и мои извинения со скидкой на возраст двоим студентам третьего курса факультета МТ, молодым, красивым, добрым людям.

Хотел многое им рассказать, тем более, что я, будучи студентом именно 3-го курса ДИИТа факультета МТ, ушел добровольцем на фронт сразу же после начала войны в 1941 г. Волнение, присутщее моему возрасту, не позволило это сделать.

Желаю успехов всем. Спасибо!

*С уважением Л. Н. Лебединец
24.02.2009 г.*

Лариса Марценюк

Новости высших учебных заведений

Науке — зеленый свет!

В ДИИТе состоялся Всеукраинский конкурс студенческих научных работ на тему: «Железнодорожный транспорт и специальная техника».

Как рассказал председатель Совета молодых ученых ДИИТа Григорий Мозолевич, поступило

более 60 работ от студентов из десяти высших учебных заведений. Причем 70 процентов из них впервые приняли участие в подобном конкурсе.

Для презентации и защиты научных исследований были приглашены 26 финалистов. Сту-

денты 4-5 курсов уверенно отстаивали свои позиции, достойно отвечая на вопросы членов жюри.

Под председательством проректора по научной работе доктора технических наук, профессора Сергея Мямлина компетентное жюри определило победителей.

Первое место заняли: по направлению «Экономика транспорта» — Юлия Булгакова, «Подъемно-транспортные машины и специальная техника» — Марина Белкина, «Ресурсо- и энергосберегающие технологии» — Александр Лывин, «Подвижной состав железных дорог» — Богдан Товт, «Управление процессами перевозок» — Андрей Дорош, «Искусственные со-

Вітаємо фіналістів
Всеукраїнського конкурсу
студентських наукових
робіт

оружения на транспорте» — Олег Ружицкий, Светлана Пилипенко и Дмитрий Войтко.

Победители получили дипломы от Министерства науки и образования, а также денежные премии.

Лариса Марценюк

Підсумки міжфакультетського конкурсу художньої самодіяльності «Студентська весна – 2009»

Дипломами лауреатів нагороджено:

факультет «Мости та тунелі» — за творчий прорив колективу та сценічну культуру;

факультет «Електрифікація залізниць» — за кращу хореографію;

факультет «Механічний» — за оригінальність та неповторність самодіяльної майстерності;

факультет «Управління процесами перевезень» — за кращий вокал;

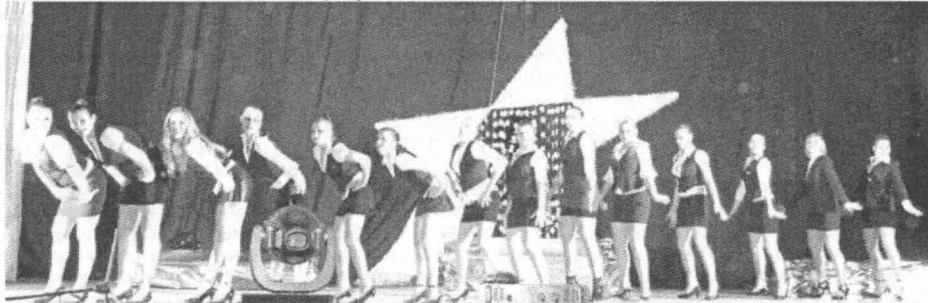
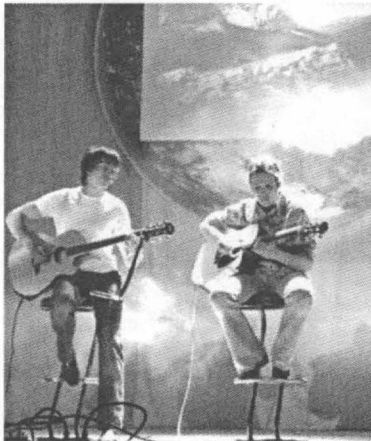
факультет «Організація будівництва залізниць» — за розробку та втілення найоригінальнішої ідеї сценарію;

факультет «Промислова та цивільне будівництво» — за неповторність шоу-показу авангардних моделей;

факультет «Економіка та менеджмент на транспорті» — за кращий конферанс;

факультет «Технічна кібернетика» — за розробку та втілення найгумористичнішого сценарію;

факультет «Львівський факультет» — за патріотичне

спрямування та образне відображення любові до рідного краю.

Дипломами переможців нагороджено:

за I місце — факультет «Економіка та менеджмент на транспорті»;

за II місце — факультет «Управління процесами перевезень» та факультет «Організація будівництва залізниць»;

за III місце — факультет «Технічна кібернетика».

ЛЕГЕНДИ ДІПУ

Листи друга

Усе своє життя професор ДІПУ Василь Миколайович Тверітін був побратимом Івана Ісидоровича Гвая – конструктора легендарної «катюші». Друзі були майже однолітками. Сторіччя з дня народження І. І. Гвая в країні відзначили у 2005 році, а В. М. Тверітіна – у 2006 р.

В 1920 році Іван Гвай, син рахівника управління Катерининської залізниці, вступив на підготовче відділення залізничного політехнікуму. Тут і познайомилися два юнаки. Своєю дружбу пронесли через усе життя. Завжди допомагали один одному і словом, і ділом. Після закінчення технікуму Василь Тверітін почав працювати у відділі тяги управління Катерининської залізниці. Захистив у 1928 дипломну роботу і став інженером. А Іван в цей час працював інженером-конструктором на Брянському заводі. Якою на завод у 1930 році приїхав спеціаліст високої кваліфікації із Ленінграда. Він, ознайомившись із роботою Івана Гвая, зазначив, що в нього є неабиякий талант конструктора. Гвая було запрошено до Ленінграда. Але для того щоб мати юридичне право працювати в науковій установі, потрібен був диплом про вищу освіту. Зазначимо, що в ті часи існувало положення, яке надавало право вищим навчальним закладам присвоювати звання інженера тим технікам, які мали чотири роки бездоганної роботи на інженерній посаді. Для цього створювалися спеціальні кваліфікаційні комісії. В. М. Тверітін, який у зв'язку з утворенням в 1930 році ДІПУ став викладачем, першим деканом механічного факультету, допоміг І. І. Гваю оформити відповідні документи для комісії. Так І. І. Гвай у 1930 році отримав звання інженера і розпочав свою науково-дослідну діяльність. А в 1931 році Василь Миколайович вислав Гваю дитівський диплом інженера-механіка. Цей документ допоміг Гваю також закінчити вищий інженерно-педагогічний інститут за один рік і отримати право бути вузівським викладачем із дисципліни «Деталі машин».

Згодом, у 1937 році, В. М. Тверітін стане завідувачем кафедри «Паровози та паровозне господарство», а І. І. Гвай з 27 серпня 1938 року очолить у Москві спеціальний підрозділ зі створення пересувної установки

Іван Ісидорович
ГВАЙ

ракетного міномета в науково-дослідній установі Наркомату боеприпасів СРСР.

Вчені часто зустрічалися в Дніпропетровську, Ленінграді, Москві. Постійно листувалися. В архіві нашого музею зберігаються деякі листи Івана Гвая, які яскраво характеризують ту атмосферу доброзичливості, інтелігентності, щирості у їхніх стосунках.

У роботі друзі завжди бажали один одному успіхів. Коли один трохи відставав, то йому дівалося «на горіхи» від іншого. Характерний в цьому відношенні лист, написаний Гваем 11 червня 1939 року. Саме в ці дні Іван Ісидорович отримав нагороду за свою розробку із застосування радянською авіацією ракет у війні Монголії проти японських загарбників. Прочитуюмо цей лист мовою оригіналу: «Дорогой Вася! Я не хотел тебе писать,...., но после того, как Михаил Иванович Калинин вручил мне один из лучших орденов СССР, я не могу удержаться, и не поздравить тебя с лучшим твоим другом – орденоносцем. Укрепив на груди против сердца ордена «Красная звезда», я буду работать еще лучше, создавая страшные для врагов объекты, от которых их волчья шкура будет гореть... Я желаю тебе, Васечка, таких же решительных успехов в деле укрепления и возвеличивания Родины».

Коли розпочалась Велика Вітчизняна війна і в перші місяці на фронті показала свою грізну силу «катюша», конструктором якої був І. І. Гвай, полетіла до В. М. Тверітіна листівка (від 19 серпня 1941 року): «Вася, я учора отримав нагороду (читай сьогоднішні газети)...». Скоро Василь Миколайович дізнався і про те, що його друг став лауреатом Державної (тоді сталінської) премії СРСР.

У кінці 1942 року І. І. Гвай надіслав листа в Ташкент. Він повідомляв Василя

Василь Миколайович
ТВЕРІТІН

Миколайовича, що не зовсім задоволений результативністю своєї роботи: «Робота тихо, прошусь на фронт, сили мої використовуються на мало процентів. Я скоро буду злитися. Если все будет нормально, то я еще кое-чем насолю фрицам». Саме в ці часи Гвай почав шукати конструктивне рішення для того, щоб озброїти літак-штурмовик ІЛ-2 реактивними установками. Цю роботу він виконує блискуче. Недарма ці літаки отримали назву «Літаючий танк».

Закінчилась Велика Вітчизняна війна. Листи від Гвая ідуть на дніпропетровську адресу Тверітіна. Друзі обмінюються своїми творчими задумками. Тверітін із колективом своєї кафедри бере активну участь у відродженні локомотивного господарства залізниці України. У Гвая багато творчих проєктів, але вони наштовхуються на різні бюрократичні перешкоди. Він скаржиться своєму другові: «Озверев от невнимания к нашим работам, начал сочинять очень хлесткие письма по министерствам и, наконец, увенчал их вполне четким посланием на имя Верховного Главнокомандующего. Если не изменится, то уеду разводиться пчел...»

Про те, як високо цінував І. І. Гвай дружбу із В. М. Тверітіном, свідчать такі пронизливо чуттєві слова: «Я знаю очень много хороших стихов, гораздо меньше хороших людей и почти совсем ни одного прекрасного чувства, подобного тому, когда мы с тобой сидели и гляделись в наши души». Гвай дійсно знав багато прекрасних віршів. Особливо шанував творчість Б. Пастернака. В листі від 17.03.1943 р.: «Я по-прежнему влюблен в Пастернака. Недавно читал о нем хорошее в «Британском союзнике»».

Листи І. І. Гвая наповнені добрим гумором, завдяки цьому ми і сьогодні можемо уявити характер друзів. Осв Іван повідомляв, що буде у травні в Дніпропетровську: «... Я буду в сірому капелюсі, у синьому костюмі й у резинових підтяжках. Ти повинен мене впізнати, хоча на моєму обличчі разом із світовою скорботою будуть бакенбарди, Маєш право зайти в ресторан

«Арагва» і без мене з'їсти три шашлика, Я дуже скучився за твоєю синьою, доброю, зворушливою душею,.... обіймаю тебе в десять кінських сил».

Із превеликим жалем Іван Гвай повідомляв, що обіцяна йому відпустка у 1937 році не відбулася. Гвай бідається другові, що його замордував гайморит, від якого болить голова так, що іноді він забуває таблицю множення. А робота над новою зброєю вимагає дуже сильного розумового та фізичного навантаження, тому Гвай погоджується на хірургічну операцію (від болю «балдею, как оборванная торговка. Скоро я вырежу внутри носа – может поумнее и мне немножечко полегчает, если не выйдет, отрежу нос напрочь»).

Постійне нервовне напруження в 1938-1939 рр. привело Гвая до загрози захворювання на рак. Саме в ці часи він пише: «Милый, Васечка! Не сердись на меня... я часто вспоминаю тебя прямо со слезами искренней собачей любви!.. Пиши, пожалуйста, чаще».

Об'єднувало друзів те, що вони уважно цікавилися життям, культурою, економікою, побутом інших народів світу. Першим побачив західний світ Іван Гвай, коли був у 1945-1946 рр. в Німеччині. Осв слова Гвая: «Много здесь крайне интересного и нужного для нас. Поразило меня то, что здешние люди живут и трудятся исключительно для домашнего благоустройства. Быт здесь – автоматически комфортабелен».

Коли друзі зустрічалися, вони обов'язково відвідували театри, концерти, виставки. Це було невід'ємною частиною, ритуалом їх спілкування. «Мені стало відомо, що бачили тебе в дніпропетровському театрі, тоді як потрібно було бути зі мною в ленінградському, московському», – так докоряв Гвай в одному із листів своєму другові.

На задрість своєму другові Гвай повідомляв (жовтень 1947р.): «Купил избранного Куприна. И вновь повеяло ароматом чистых, нежных, заботливых и немного смешных, трогательных людей, которые недавно жили на Руси».

Не було у І. І. Гвая більше таких друзів, як Василь Миколайович. Це особливо гостро відчував Гвай в період ризних життєвих труднощів «...опять могучая лапа тоски сжала сердце. Жаль, что тебя нет. С тобой все проще, пахнет нашим детством, марсианами и Лермонтовым».

Дійсно, в далеких 1920-х роках вони, учні технікуму, мріяли про космічні подорожі до Марсу. Перші наукові роботи І. І. Гвая були присвячені вивченню невідомого раніше теоретичних положень К. Е. Ціолковського. Крок вперед до космосу своєю діяльністю зробив Іван Гвай, якому завжди моральною опорою був Вася, професор, доктор технічних наук Василь Миколайович Тверітін.

Артем Куліш

Ракетна установка «катюша», конструктором якої був І. І. Гвай

ВЕЛИКІ УКРАЇНЦІ

Кава по-віденські або
кава по-Кульчицькому

Коли Ви будете у Відні, не пожалуйте часу, підіть у центр на вулицю Кульчицькі-гассе (Kulchitski-gasse) і постійте біля пам'ятника великому українцю та почесному громадянину міста Юрію Францу Кульчицькому. Він одягнений у турецький одяг, під ногами в нього поміж мусульманськими бунчуками, прапорами і східною зброєю лежить мішок із кавою, а в руках тримає тацю з чашечками (горнятками) і кавник. 12 вересня 1885 року відбулося урочисте відкриття і освячення пам'ятника Юрієві Кульчицькому.

Це пам'ятник українцеві, який у 1683 році врятував Відень під час турецької облоги. Але це ще не всі його заслуги не тільки перед цим містом, а й перед європейською культурою.

Ця історія почалася у липні 1683 року. Відень, що мав на той час 6 000 населення і гарнізон із 16 000 вояків, оточило 200 тисячне турецьке військо. З польським військом короля Яна III Собеського, що стояло на лівому березі Дунаю, зв'язку не було. Щоб скоординувати свої дії із союзниками, захисники обложеного міста відправляли зв'язкових, але всі вони були перехоплені та страчені турками. А в місті вже починалися епідемії і голод. Тоді до коменданта міста прийшов Юрій Франц Кульчицький і зголосився вбратися крізь турецьку облогу і доставити листа командуванню союзних військ.

Відомо, що Кульчицький раніше працював перекладачем з турецької у віденській орієнтальній торговій компанії, досконало вивчив турецькі звичаї і мову, бо в молодості декілька років перебував у турецькому полоні, куди потрапив як учасник козацьких походів.

15 серпня, озброєні й перевдягнені як турецькі купці, Юрій та його товариш серб Юрій Михайлович пройшли через ворожі

кордони і ввечері того ж дня повернулися до Відня з листом-відповіддю. Під час переходу через розташування турецьких військ відважних зв'язкових кілька разів зупиняв ворожий патруль, однак досконале знання турецької мови і звичаїв допомогло їм залишитися невпізнаними й успішно подолати шлях до польського війська і назад.

Завдяки листам, доставленим Кульчицьким і Михайловичем, віденський гарнізон налагодив зв'язок із військом союзників, скоординував їх дії, розбив турецьку армію і визволив Відень. Саме біля собору Св. Стефана було поховано з великими почеснями Кульчицького після його смерті у 1692 році.

Розповімо ще про одну заслугу Кульчицького перед столицею Австрії і всією Європою. А сталося так, що після розгрому турецького війська залишилося багато трофеїв – биків, баранів, мулів, верблюдів, зерна і 500 мішків зеленуватих зерен, які спочатку вважали за корм для верблюдів. Саме ці мішки сиріої кави і попросив Кульчицький у магістрату Відня в нагороду за свій героїчний вчинок замість золота і привілеїв. Граф Штаргемберг був здивований цим проханням, але надав 80 підвод для перевезення кави. Крім того, Кульчицькому було подаровано кам'яний будинок і на його честь було вибито срібну медаль.

У серпні 1684 року Кульчицький відкрив свою кав'ярню «Під блакитною пляшкою», вітав кожного відвідувача українською: «Як справи, братику-серденько?» та написав і видав книгу «Оповідь очевидця, який у турецькому вбранні перейшов через ворожий табір і повернувся, принісши звістку». Ця книга стала бестселером і ще збільшила популярність автора.

А з кави по-турецькому, що не дуже смакувала жителям Відня, Кульчицький створив каву по-віденські, додавши до неї мед і

молоко. Така каву по-Кульчицькому всім у Відні, а потім і по всій Європі була до смаку. Цю каву подавали з рогаком у формі мусульманського півмісяця. За зразком кав'ярні «Під блакитною пляшкою», що стала надзвичайно популярною у віденців, створювалися такі самі заклади як у столиці Австрії, так і по всій Європі. Невдовзі перші кав'ярні з'явилися і на батьківщині Кульчицького – у Львові. Він походить з Кульчиць Шляхетських Самборського повіту Львівської області.

У Відні у провулку «Kulchitski-gasse» на будівлі, де була перша кав'ярня, встановлена меморіальна дошка. Саме з цієї кав'ярні каву вперше потрапила до Європи.

Цікаво зазначити, що на честь Юрія Кульчицького були написані оди, вірші, а геніальний Й. С. Бах на честь героя Відня написав музичний твір – кантату.

А що ж в Україні є кав'ярня, де подають каву по-Кульчицькому? Саме така кав'ярня є у Києві на бульварі Тараса Шевченка, 39, але найкращою в Україні вважають львівську каву.

Багато людей в Україні, особливо у Дніпропетровську, не знають про Кульчицького, але, на моє глибоке переконання, сподіваючись про двох етнічних українців, вихідців із села Кульчиці на Львівщині – Сагайдачного та Кульчицького, – вічно житиме у пам'яті не лише українського, а й багатьох європейських народів.

Лесь Доля

P.S. До Вас, шановний читачу, питання – Що таке каву по-варшавські?

Якщо Ви хочете більше пізнати, то читайте «Все о кофе», М. Пучеров, – Київ, Наукова думка, 1987.

ХОЛОД, ТЕМРЯВА І ЗЛО

Якось професор університету поставив своїм студентам таке запитання:

– Все, що існує, створене Богом?

Один студент сміливо відповів:

– Так, створене Богом.
– Бог створив усе? – перепитав професор.

– Так, пане, – відповів студент. Професор продовжив:

– Якщо Бог створив усе, значить, Бог створив зло, оскільки воно існує. І, відповідно до того, що наші справи визначають нас самих, значить, Бог є зло.

Студент прикинув, почувши таке.

Професор був дуже задоволений собою, що він ще раз зумів довести студентам, що віра в Бога – це міф.

Ще один студент підняв руку і промовив:

– Можу я поставити вам запитання, професоре?

– Звичайно, – відповів той.

Юнак піднявся і запитав:

– Професоре, чи холод існує?

– Що за питання? Звичайно, існує. Тобі хіба ніколи не було холодно?

Студенти почали сміятися з питання молодого людини. Юнак відповів:

– Насправді, пане, холоду не існує. Відповідно до законів фізики, те, що ми вважаємо холодом, насправді є відсутністю тепла. Людину або інший об'єкт можна вивчити на предмет того, чи має він або передає енергію. Абсолютний нуль (мінус 460 градусів за Фаренгейтом) – це повна відсутність тепла. Вся матерія стає інертною і нездатною реагувати при цій температурі. Холоду не існує. Ми створили це слово для опису того, що ми відчуваємо за відсутності тепла.

Студент продовжив:

– Професоре, а чи темрява існує?

Професор відповів:

– Звичайно, існує.

Студент на це відказав:

– Ви знову не праві, пане. Темрява також не існує. Темрява насправді є відсутністю світла. Ми можемо вивчати світло, але не темряву. Ми можемо використовувати призму Ньютона, щоб розкласти біле світло на безліч кольорів і вивчити різну довжину хвилі кожного кольору, але не можемо виміряти темряву. Звичайний промінь світла увірветься в світ темряви і освітить його. Як же дізнатися, наскільки темним є якийсь простір? Ви вимірюєте, яка кількість світла представлена, чи не так? Темрява – це поняття, яке людина використовує, щоб описати, що відбувається за відсутності світла.

Врешті-решт, студент запитав професора:

– А чи зло існує?

Цього разу професор уже не певнено промовив:

– Звичайно, як я вже сказав, ми бачимо його щодня. Жорстокість між людьми, безліч злочинів і насильство по всьому світі. Усі ці приклади є нічим іншим, як проявом зла.

На це студент мовив:

– Зла не існує, пане, або, принаймні, його не існує для нього самого. Зло – це просто відсутність добра. Воно схоже на темряву і холод; це слово створене людиною, щоб описати відсутність добра. Бог не створював зла. Зло не порівнянне з вірою або любов'ю, які втілюють світло і тепло. Зло – це результат відсутності в серці людини добра і Божественної любові. На зразок холоду, який настає, коли немає тепла, або на зразок темряви, яка настає, коли немає світла.

Професор сів.

Цим студентом був молодий Альберт Ейнштейн.

Л. Ф. Долина